

סקס

סיפור קצר מאת ארנה קזין

בקצה שדרות רוטשילד, צעדים אחדים מהקפה הקבוע שלי בנווה צדק, עומד עץ איקליפטוס עבה וענף. זהו עץ בטוח ויציב. לעצמו הוא מובן-מאליו. צמרתו סוככת על שביל, והוא אינו מתייגע, דבר אינו מטריד אותו. זהו עץ מאופק: בונים לידו, חונים מולו, עוברים לצדו, מפייחים אותו, חוסים בצלו; הוא עומד שלו.

מאז שהתגלה לפני, קשה לי לחלוף על פניו מבלי להניח יד על גזעו הגס, המתפקע. הוא עומד ואני נוגעת. הוא עומד ואני נשענת. הוא עומד ואני בצלו. רק לפעמים, לעתים רחוקות, הוא נראה גועש: שורשיו מזדקרים לאורך המדרכה כוורידים בולטים בצוואר צועק (ענפיו הם המון רגליים מפרפרות באוויר, וראשו בלתי-נראה, תקוע באדמה).

לא מזמן, בעיצומו של יום שמש חורפי וקריר, עברתי במנהרת הצל של האיקליפטוס ולא יכולתי להמשיך. הגזע שלו נאנח ברוח. עצרתי וחזרתי אליו. נשענתי עליו. שלחתי ידיים ונצמדתי אליו. חזק. בטני אל בטנו. העברתי אצבעות על הסדקים שלו. נישקתי אותו. הוא התלהט והתרכך. אני בטוחה בזאת, כי טעם מריר-מתוק של עץ רך התלבן בלשוני.

עכשיו אני בכלל בצד אחר של העיר, ליד איקליפטוס אחר, על גדות הירקון. יש כאן זוג יונים מתקוטטות. החמצתי את סיבת הריב. המקורים כבר פוצעים. הכנפיים כבר מוכתמות ושסועות. קשה לי להסיר את עיני, המראה מרהיב ומסעיר. הלוואי שלא יוכרע הקרב. הלוואי שרק ייקרעו ויקרעו עד עולם.

אתמול בערב דווקא הייתי שלוה. אמרו לי שאני צריכה ללכת, והלכתי. לא ביקשתי להישאר. הלכתי כל הלילה לאורך החוף ובשדרות, בכיכר הגדולה וברחובות. הלכתי הלך-ושוב, סחור-סחור, הנה-והנה. עכשיו אני נחה והיונים תכף מאבדות עניין, הן מתרחקות זו מזו, מתנערות, ממשיכות ליומן.

לפני שאמרו לי שאני צריכה ללכת, דווקא היה נחמד. התעוררתי מוקדם והכנתי קפה לכולם. הם קראו לי לחזור למיטה. הוא שאל לאן הלכתי. היא שאלה לאן הלכתי. אמרתי, רק להכין קפה. להתחיל את היום. הם אמרו בקול אחד, תחזרי אלינו עכשיו.

הלילה שלא נגמר נמשך. הוא משך את הראש שלי אל הזין שלו. היא עברה מאחורי ונצמדה אלי. הזדיינו, שוב ושוב. אולי עשר פעמים. אולי מאה. לא חשוב. הידיים שלה והזין שלו והפה שלה והאצבעות שלו, והצוואר שלה והלשון שלה והעור שלה והידיים שלה כבר היו בתוכי, נטבעו. אחרי-הצהריים הם נרדמו שוב. קמתי והתרחצתי והתלבשתי והכנתי עוד קפה במקום זה שהתקרר. אבל הפעם רק לעצמי. התיישבתי במטבח והסתכלתי בחלון.

בחוץ השמים קדרו והרוח הניעה צמרת של עץ פיקוס צעיר. קמתי והצמדתי את האף לחלון. התקשיתי לראות. אדים מפי החם התעבו על הזוגית. לא ציירתי בהם ציור. השארתי כתם סתמי, לא מסודר, די גדול, על הזוגית. האיברים שלהם עוד היו בגוף שלי. הם לא הוסרו במקלחת. התהלכתי

איתם בבית. חדר-האורחים היה חשוך וסתור. הרמתי בגדים ושמתי בארגז-הכביסה באמבטיה. רוקנתי מאפרות. זרקתי בקבוקים לפח. הצצתי בחדר-השינה. הם היו שרועים על הגב, כל אחד לעצמו. הם נראו לי זרים. מזורים. הפה שלה היה פעור. הסנטר שלו נשען על קצה הכר. הם שכבו שם חשופים, רדומים, חלשים, כמעט חסרי-חן. פתאום הם נראו כאחים. אח ואחות בחדר של ההורים. חשבתי לכסות אותם בשמיכה. להכין להם ארוחה. לחכות שיקומו ולרחוץ אותם. בחדר-האורחים הורדתי את הטלפון מהקיר וחייגתי. אמא שלי שמחה לשמוע אותי. מה שלומך? מה חדש? מזמן לא דיברנו. אמרתי לה שאין חדש, הכל בסדר, רק רציתי לשאול מה שלומכם. היא אמרה שהכל מצוין. אבא הלך למשחק כדורגל והיא בבית מכינה לו ארוחת-ערב. נראה לה שתפתיע אותו עם דג וצ'יפס, כמו שהוא אוהב. ויין טוב. מה שלומך? מה חדש? אמרתי לה שאין לי מה לספר, את יודעת, הכל כרגיל. דרישת שלום לאבא. שבוע טוב. פתאום היא הופיעה מולי, עטופה במגבת. היא לא התקרבה אלי ולא נצמדה אלי. היא עמדה ושאלה אם אני בסדר. אמרתי, כן. היא שאלה אם אני בטוחה. אמרתי, כן. היא אמרה שאני צריכה ללכת עכשיו. הם צריכים זמן לעצמם. להתאושש. שאלתי ממה. היא חייכה. אמרתי, טוב, אני הולכת (חייכתי גם אני, הכל בסדר), והלכתי. הדשא כאן מלא בקליפות איקליפטוס, עבות ומקומטות. אני מחזיקה אחת ביד ומתעסקת בה. המגע נעים – קריר וחלק. הגסות של הגזע נפרדה מהקליפה. אני מסתכלת על הברכיים שלי והן נראות לי שקטות. עדיין רועדות קצת, אבל הרעד מופנם, בתוך הסחוס, זר לא יבחין. אני חושבת שקר לי וטוב שהשמש כבר עלתה וכמה אפשר להיות בחוץ. אני חושבת שהרטט נרגע, הוא שוכך. אני חושבת שאין לי מה לפחד. הנה, אני הולכת. אני לא נופלת. אני עוברת הלאה. אני מנסה להיזכר בשמות שלהם. אני לא מצליחה. אני חושבת שאולי כבר פותחים את הקפה שלי בנווה צדק, אולי כבר הביאו את הקרואסונים, אולי אסוב על עקבותי ואחזור לשם עכשיו. זה מקום מצוין. הוא כמו בית שני. בדרך יש עצים גדולים. פוגשים שם אנשים חדשים. יש במה לגעת. יש על מה להישען. אין צורך להישאר כאן, לעמוד, בקצה האחר של העיר, לבד. אפשר להמשיך ללכת.

מתוך "פיקניק", הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2006, בעריכת דנה אולמרט